

ikke mindst ved Indstuderinger. Men jeg synes ikke, man kan sige, at Aarsagen er den, at en fremmed Gæst, Operaen, er kommen ind paa Teatret. Der har den altid været, og Teatret vilde have forsømt sin Opgave, hvis den ikke havde faaet Plads der. Det er Styrelsens Sag at afbalancere Forholdet, og menes dette i Længden at være umuligt, maa Rigsdagen have Forslag om en ny Ordning, underbygget ogsaa med økonomiske Grunde.

Der er saa nogle enkelte Bemærkninger henvendt til mig i Betænkningen, som jeg et Øjeblik maa dvæle ved. Der udtales i Betænkningen fra flere Sider Beklagelse af, at Etatsraad Dahlerups Plan til Scenens Ombygning aldrig er bleven taget frem som Forslag og ikke er bleven fulgt. Lad mig i den Anledning sige, at det dog er ret usikkert, om det, der skulde vindes derved, nemlig bedre akustiske Forhold i Teatret, virkelig vilde være blevet opnaaet. Derimod er det sikkert, at det vilde være blevet en meget betydelig Udgift, da Etatsraad Dahlerups Overslag nu maa anses for at være alt for lavt og det ikke alene paa Grund af den senere Pristigning. I det hele er der i Tidens Løb blevet rejst vægtige Anker mod denne Plan, Anker, hvoraf i øvrigt nogle ere fremdragne i Betænkningen af et af Mindretallene.

Hele Udvalget fremhæver Ønskeligheden af, at enkelte af det kongelige Teaters Kunstnere faa Lejlighed til at optræde nogle Gange aarlig paa større Provinsscener. Herimod vil der naturligvis ikke kunne og vil der ikke blive rejst Indvending, tværtimod. Noget andet er det, at Teatret forrige Aar maatte søge at indskrænke en for hyppig og for lidet planmæssig og derfor forstyrrende Bortrejse af Kunstnere, der vilde optræde paa andre Scener, hvad der voldte for store Vanskeligheder for Teatrets egen Drift. Men i øvrigt erkender jeg med Udvalget den Betydning for Landet, en saadan Gæsteoptræden kan have, og samtidig kan det være, og er det som Regel, en kunstnerisk Forfriskelse for de vedkommende Kunstnere i Forbindelse med en Ekstraindtægt.

Et Flertal henstiller, om ikke Tallet paa det engagerede Skuespillerpersonale, mandlige som kvindelige, er for stort, og om der ikke kunde opnaas en Besparelse ved en skønsom Reduktion i Personalets Antal. Her maa man jo noget erindre sig de særlige Forhold ved et Teater. Det er ikke her som ved en anden Virksomhed, at Arbejdet kan udføres af et bestemt Antal, og naar saa en afgaar, antager man

en Afløser. Det er nødvendigt for Teatret at knytte unge dygtige Kræfter til sig, naar Tilbud foreligger. Derfor kan der ske Engagementer — og sker saadanne — uden at det i og for sig kan siges at være nødvendigt, uden at der er en Afgang, som nu maa erstattes, uden at der egentlig er en Plads, hvori den ny kan gaa ind. Men man maa her se paa Fremtiden; thi Teatret kunde jo ingenlunde være sikker paa, at den Dag, da det virkelig manglede Kræfter, vilde det ogsaa kunne hente Erstatning. Og det vilde jo ogsaa være haardt nok at afskedige en ældre Kunstner, fordi man nu havde faaet en ung, der kunde gaa ind i hans Rollefag. Jeg indrømmer, at der kan her ved Lejlighed opstaa mindre heldige Forhold, at man paa et eller andet Omraade kan faa større Personale end nødvendigt og ønskeligt, men det dobbelte Hensyn, Ønsket om, ja, Nødvendigheden af at knytte yngre Kræfter til Teatret, naar Muligheden derfor foreligger, og en naturlig Hensyntagen til ældre Kræfter, der kunde undværes, vanskeliggør at man altid kun har det nødvendige Personale og intet der ud over.

Udvalgets Ændringsforslag ere jo kun to, og Nr. 2 angaar et midlertidigt Lønningstillæg i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved første Behandling om et Lønningstillægs store Ønskelighed og Nødvendighed. Jeg udtalte den Gang, at havde Teaterbudgettet i de sidste 5 Aar ligesom tidligere staaet paa Finansloven, var man jo dog ganske sikkert kommen til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Lønningsforhøjelse. Jeg ansaa det derfor for ikke blot ønskeligt og rimeligt, men for ganske nødvendigt, at man ikke nu fastslog Teatrets Forhold for en ny Aarrække uden at give Teatret Mulighed for og Ret til at yde nogen Lønforbedring. Og Muligheden foreligger jo, uden at Tilskuddet derfor behøver at forhøjes.

Jeg takker Udvalget for dets Tilslutning til, at der maa anvendes 35,000 Kr. til midlertidigt Lønningstillæg. Jeg havde jo i Overensstemmelse med Teaterbestyrelsen ønsket 45,000 Kr., men den her foreslaede Ordning vil ventelig noget nær give det samme Resultat. Direkte at anvende 45,000 Kr. af Driften vilde jo nemlig lade Tantiemen forsvinde, og hertil maatte der saa tages Hensyn ved Fordelingen af Lønstillæget. Jeg forstaar Forslaget her saaledes — og er sikkert der i Overensstemmelse med det ærede Udvalg —, at det midlertidige Lønningstillæg holdes ganske udenfor Beregningen af Teatrets Driftsindtæg